

Cartea lui Daniel - Numărul o sută paisprezece

Ultima generație: Descoperirea împlinirii celor profeții de Ezechiel și a pecetlurii celor 144.000

Jeff Pippenger
2024-03-03

Generația care a fost martoră la venirea celui de-al treilea "vai", la 11 septembrie 2001, este ultima generație din istoria pământului. Pasajul din Ezechiel care confirmă acest adevăr a fost înțeles de către milleriți ca fiind în legătură directă cu pilda celor zece fecioare și, prin urmare, cu capitolul doi din Habacuc. În acea istorie, viziunea din Habacuc, capitolul doi, care "nu va mai zăbovi", și care s-a împlinit la 22 octombrie 1844, prefigura legea duminicală ce avea să vină curând în Statele Unite. Însă predicția lui Ezechiel referitoare la viziunea care nu va mai fi amânată își găsește împlinirea desăvârșită în istoria pecetlurii celor o sută patruzeci și patru de mii, care a început odată cu venirea celui de-al treilea "vai", la 11 septembrie 2001.

Și a fost cuvântul Domnului către mine, zicând: Fiul omului, care este zicătoarea aceea pe care o aveți în țara lui Israel, zicând: Zilele se prelungesc, și orice vedenie se dovedește zadarnică? Spune-le deci: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Voi face să înceteze zicătoarea aceasta și nu se va mai spune ca zicătoare în Israel; ci spune-le: Zilele sunt aproape și împlinirea fiecărei vedenii. Căci nu va mai fi nicio vedenie deșartă, nici vreo ghicire lingușitoare în casa lui Israel. Căci Eu sunt Domnul: voi vorbi, și cuvântul pe care îl voi rosti se va împlini; nu se va mai prelungi; căci în zilele voastre, o, casă răzvrătită, voi rosti cuvântul și îl voi împlini, zice Domnul Dumnezeu. A fost iarăși cuvântul Domnului către mine, zicând: Fiul omului, iată, cei din casa lui Israel zic: Vedenia pe care o vede el este pentru multe zile de acum înainte, și el proorocește despre vremuri îndepărtate. De aceea, spune-le: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Niciunul dintre cuvintele Mele nu va mai fi prelungit, ci cuvântul pe care l-am rostit se va împlini, zice Domnul Dumnezeu. Ezechiel 12:21-28.

Toți prorocii vorbesc despre zilele de pe urmă, iar „vedenia deșartă” și „divinația măgulitoare” „din sânul casei lui Israel” constituie ploaia târzie contrafăcută, un mesaj de „pace și liniște”, care susține că „vedenia pe care el o vede este pentru multe zile de acum înainte și el proorocește despre vremuri îndepărtate”. Aceasta este „disputa” lui Habacuc, căci cei care prezintă „vedenia deșartă” argumentează împotriva „vedeniei pe care el o vede”. Ei susțin că „vedenia pe care el o vede este pentru multe zile de acum înainte și el proorocește despre vremuri îndepărtate”. Solii mesajului de pace și liniște afirmă: „zilele se lungesc și orice vedenie dă greș”; la urma urmei, nu a prezis el 18 iulie 2020? Solii „vedeniei deșarte” sunt, de asemenea, identificați de Ezechiel în primele două versete ale capitolului.

Și a mai venit cuvântul Domnului la mine, zicând: Fiul omului, tu locuiești în mijlocul unei case răzvrățite, care are ochi ca să vadă și nu vede; are urechi ca să audă și nu aude; căci este o casă răzvrătită. Ezechiel 12:1, 2.

Toți profeții sunt în acord unii cu alții și toți vorbesc despre zilele de pe urmă; iar când Hristos S-a adresat iudeilor cavilatori în cursul lucrării Sale, El l-a citat pe Isaia pentru a-i identifica pe iudeii cavilatori, care atunci erau repudiați de Dumnezeu, drept unii care aveau ochi ca să vadă și totuși nu vedeau, și urechi ca să audă și totuși nu auzeau. Acum, ca și atunci, Ezechiel se adresează oamenilor batjocoritori ai adventismului laodicean, iudeilor cavilatori ai zilelor noastre, care propun un mesaj de pace și siguranță în opoziție cu mesajul ploii târzii. Isus era guvernat de regulile pe care le-a așezat în Cuvântul Său, astfel încât profețiile Sale se referă, de asemenea, la zilele de pe urmă în mod mai specific decât la zilele în care El S-a adresat iudeilor cavilatori.

De aceea le vorbesc în pilde, fiindcă, deși văzând, nu văd; și, deși auzind, nu aud, nici nu înțeleg. Și în ei se împlinesc profeția lui Isaia, care zice: Cu urechile veți auzi și nu veți înțelege; și cu ochii veți vedea și nu veți pricepe. Căci inima acestui popor s-a învârtoșat, iar urechile lui sunt greoaie la auz; și-au închis ochii, ca nu cumva vreodată să vadă cu ochii și să audă cu urechile, și să înțeleagă cu inima, și să se întoarcă, iar Eu să-i vindec. Dar fericiți sunt ochii voștri, pentru că văd, și urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun: mulți profeți și oameni drepecți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit. Matei 13:13-17.

Fenomenul unui popor care aude, dar nu vede, și vede, dar nu aude, este caracteristic unui fost popor al lui Dumnezeu care se află în curs de a fi lăsat în urmă. Acest fenomen profetic este o împlinire a profeției lui Isaia cu privire la o asemenea situație. Asemenea tuturor profeților, Isaia, împreună cu Hristos, vorbește despre zilele de pe urmă.

În anul morții regelui Ozia am văzut și eu pe Domnul stând pe un tron, înalt și înălțat, iar poalele mantiei Lui umpleau templul. Deasupra tronului stăteau serafimii: fiecare avea șase aripi; cu două își acoperea fața, cu două își acoperea picioarele, iar cu două zbura. Și unul striga către altul și zicea: Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de slava Lui. Ușorii ușii s-au clătinat la glasul celui ce striga, și casa s-a umplut de fum. Atunci am zis: Vai de mine! căci sunt pierdut; fiindcă sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate; căci ochii mei L-au văzut pe Împăratul, Domnul oștirilor. Atunci unul dintre serafimi a zburat către mine, având în mână un cărbune aprins, pe care îl luase cu cleștele de pe altar. A atins cu el gura mea și a zis: Iată, acesta ți-a atins buzele; nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău ispășit. Am auzit și glasul Domnului, zicând: Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi? Iar eu am zis: Iată-mă; trimite-mă. El a zis: Du-te și spune poporului acestuia: Ascultați bine, dar nu înțelegeți; priviți bine, dar nu pricepeți. Îngroașă inima acestui popor, îngreunează-le urechile și închide-le ochii; ca nu cumva să vadă cu ochii lor, să audă cu urechile lor, să înțeleagă cu inima lor, să se întoarcă și să fie vindecați. Isaia 6:1-10.

Isaia, Ezechiel și Hristos îi reprezintă pe aceia care sunt pecetluiți în zilele din urmă, în timpul ploii târzii, când se dezbate adevăratul și falsul mesaj al ploii târzii, în împlinirea capitolului al doilea din Habacuc. Potrivit lui Isus, în perioada când aceasta se împlinesc, cei neprihăniți „văd” pildele, care sunt un simbol al profeției. „Înțelepții” înțeleg mesajul profetic al ploii târzii, dar cei reprezentați de iudeii cărtitori nu văd și nu aud și, potrivit lui Ezechiel, ei prezintă un mesaj de pace și siguranță, susținând că împlinirea predicțiilor este departe, în viitor. Ei nu tăgăduiesc predicțiile;

iudeii cântitori recunoșteau doar în vorbe predicția privitoare la venirea lui Mesia; dar pur și simplu aștezau evenimentul într-un viitor îndepărtat. Totuși, Isus a rostit o binecuvântare asupra celor care aveau să „vadă” mesajul profetic al timpului lor.

În vremea lui Hristos era solia care a sosit la botezul Său, când Duhul Sfânt a coborât. Coborârea Duhului Sfânt la botezul Său a prefigurat coborârea îngerului din Apocalipsa 10 la 11 august 1840. Coborârea divină, în ambele istorii, a marcat sosirea soliei adevărului prezent a acelei epoci; pentru Isus era solia morții și învierii Sale, așa cum era reprezentată prin botezul Său. Pentru milleriti era solia despre Islam cu privire la primul și al doilea vai, care a confirmat solia de probă a profeției timpului. Ambele acele istorii se aliniază cu sosirea soliei de probă a ploii târzii la 11 septembrie 2001. De aceea, Sora White consemnează următoarele:

Toate soliile date între anii 1840 și 1844 trebuie să fie prezentate cu putere acum, căci sunt mulți oameni care și-au pierdut orientarea. Soliile trebuie să fie duse la toate bisericile.

Hristos a spus: «Fericiti sunt ochii voștri, pentru că văd; și urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun: mulți proroci și oameni drepti au dorit să vadă acele lucruri pe care le vedeți și nu le-au văzut; și să audă acele lucruri pe care le auziți și nu le-au auzit» [Matei 13:16, 17]. Fericiti sunt ochii care au văzut lucrurile văzute în 1843 și 1844.

Mesajul a fost dat. Și nu trebuie să existe nicio întârziere în repetarea mesajului, căci semnele vremurilor se împlinesc; lucrarea de încheiere trebuie împlinită. O mare lucrare va fi împlinită într-un timp scurt. Curând va fi dat un mesaj, prin rânduirea lui Dumnezeu, care se va intensifica până la marele strigăt. Atunci Daniel va sta în sorțul său, ca să-și dea mărturia.

Trebuie trezită atenția bisericilor noastre. Ne aflăm pe pragul celui mai mare eveniment din istoria lumii, iar Satana nu trebuie să aibă putere asupra poporului lui Dumnezeu, menținându-l în somn. Papalitatea se va arăta în puterea ei. Toți trebuie acum să se trezească și să cerceteze Scripturile, căci Dumnezeu le va face cunoscut credincioșilor Săi ceea ce va fi în timpul de pe urmă. Cuvântul Domnului va veni la poporul Său cu putere. . . .

Acesta este lucrul care mi-a fost prezentat—că suntem adormiți și nu cunoaștem vremea cercetării noastre. Dar dacă ne smerim înaintea lui Dumnezeu și Îl căutăm din toată inima, El Se va lăsa găsit de noi. Manuscript Releases, volumul 21, 436-438.

Mesajul care a fost prefigurat de mesajul adevărului prezent al Mesiei din istoria lui Hristos și de mesajul adevărului prezent din 1840 până în 1844 arată înainte, către zilele din urmă, când mesajul millerit este repetat. Cei din acele istorii, reprezentați ca neputând „să vadă și să audă”, „nu cunosc timpul cercetării lor”. Când Isaia prezintă prima referire la solii mesajului contrafăcut al ploii târzii, care văd, dar nu văd, el marchează timpul când începe această perioadă, perioada despre care Sora White a spus că este „un mesaj rânduit de Dumnezeu care va crește până la un strigăt puternic”. „Rânduit de Dumnezeu” reprezintă un timp specific când mesajul avea să sosească, iar în versetul trei din capitolul șase al cărții Isaia, Isaia precizează acel timp.

Și unul striga către altul și zicea: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de slava Lui. Isaia 6:3.

Sora White identifică faptul că pasajul în care îngerii strigă unul către altul «Sfânt, Sfânt, Sfânt» și în care Isaia îi reprezintă pe cei care au ochi să vadă, dar nu văd, se împlinește la 11 septembrie 2001.

Pe măsură ce [îngerii] privesc spre viitor, când tot pământul va fi plin de slava Sa, cântarea triumfătoare de laudă răsună de la unul la altul, în melodioasă cântare: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor.» Ei sunt pe deplin mulțumiți să-L slăvească pe Dumnezeu; iar în prezența Sa, sub zâmbetul Său de aprobare, nu doresc nimic mai mult. În purtarea chipului Său, în împlinirea slujirii Sale și în închinarea adusă Lui, cea mai înaltă ambiție a lor este pe deplin atinsă. Review and Herald, 22 decembrie 1896.

La 11 septembrie 2001 a început pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, iar ploaia târzie a început să picure, și controversa lui Habacuc a început, pe când pilda celor zece fecioare era repetată. În acel moment profeția lui Ezechiel și-a atins împlinirea desăvârșită. Cuvântul profetic nu va mai întârzia, iar generația care a fost martoră la 11 septembrie 2001 este ultima generație a planetei Pământ, căci vedenia de la sfârșitul Adventismului anunță închiderea timpului de probă la a doua venire a lui Hristos. Un al doilea martor al acestui fapt se găsește în cartea lui Luca, capitolul douăzeci și unu.

Adevărat vă spun: nu va trece neamul acesta până când toate se vor împlini. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. Luca 21:32, 33.

În Luca, capitolul douăzeci și unu, Isus identifică ultima generație a istoriei pământului. Tocmai a oferit o privire de ansamblu asupra unei istorii progresive, de la distrugerea Ierusalimului în anul 70, până în perioada millerită. Apoi iese din narațiunea de identificare directă a istoriei profetice și prezintă o parabolă care nu face decât să repete și să amplifice istoria profetică pe care a prezentat-o. Astfel a furnizat două mărturii interne pentru aceeași narațiune și a încheiat stabilind că „generația” care a fost martoră acestor evenimente va trăi până la revenirea Sa, identificând astfel, prin context, generația reprezentată de cei o sută patruzeci și patru de mii.

Istoria pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii este istoria generației de pe urmă, iar ei nu gustă moartea, deși trăiesc în vremea când cerul și pământul trec.

Dar ziua Domnului va veni ca un hoț în noapte; în care cerurile vor trece cu un vuiet mare și stihiiile se vor topi de căldură aprinsă, iar pământul și lucrările care sunt pe el vor fi mistuite. Așadar, de vreme ce toate acestea au să se destrame, ce fel de oameni se cuvine să fiți voi în toată purtarea sfântă și evlavie, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile, fiind în flăcări, se vor desface, iar stihiiile se vor topi de căldură aprinsă? 2 Petru 3:10-12.

A doua venire a lui Hristos a fost reprezentată la Schimbarea la Față a lui Hristos.

Moise, pe muntele Schimbării la Față, a fost martor al biruinței lui Hristos asupra păcatului și a morții. El i-a reprezentat pe cei care vor ieși din mormânt la învierea celor drepti. Ilie, care fusese strămutat la cer fără să vadă moartea, i-a reprezentat pe cei care vor fi în viață pe pământ la a doua venire a lui Hristos și care vor fi 'schimbați, într-o clipă, într-o clipeală a ochiului, la

trâmbița cea din urmă;' când 'acest muritor trebuie să se îmbrace în nemuire' și 'acest stricăcios trebuie să se îmbrace în nesticăciune'. 1 Corinteni 15:51-53. Isus era îmbrăcat în lumina cerului, așa cum Se va arăta când va veni 'a doua oară, fără păcat, spre mântuire.' Căci El va veni 'în slava Tatălui Său, împreună cu sfinții îngeri.' Evrei 9:28; Marcu 8:38. Făgăduința Mântuitorului făcută ucenicilor era acum împlinită. Pe munte, viitoarea împărăție a slavei era reprezentată în miniatură — Hristos, Împăratul; Moise, un reprezentant al sfinților înviați; iar Ilie, al celor strămutați. The Desire of Ages, 421.

Ilie, care nu a murit, îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii care nu mor, iar Moise îi reprezintă pe aceia care mor. În zilele de pe urmă, aceste două categorii sunt reprezentate în Apocalipsa, capitolul șapte, ca cei o sută patruzeci și patru de mii și marea mulțime. Când este deschisă a cincea pecete în Apocalipsa, capitolul șase, celor care au fost uciși de papalitate în Evul Întunecat li se dau veșminte albe.

„Și când a deschis pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră uciși pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care o aveau; și au strigat cu glas tare, zicând: Până când, Doamne, Cel Sfânt și adevărat, nu judeci și nu răzbuni sângele nostru asupra celor ce locuiesc pe pământ? Și fiecăruia dintre ei i s-a dat un veșmânt alb [Au fost declarați curați și sfinți]; și li s-a spus să se mai odihnească încă puțină vreme, până la împlinirea și a împreună-slujitorilor lor și a fraților lor, care aveau să fie uciși ca și ei” [Apocalipsa 6:9-11]. Aici i-au fost prezentate lui Ioan scene care nu erau în realitate, ci ceea ce avea să fie într-o perioadă de timp viitoare.” Manuscript Releases, volumul 20, 197.

Mucenicii întreabă când va răzbuna Dumnezeu uciderea lor. Un mucenic avea credința lui Isus înainte de a fi ucis, căci tocmai manifestarea acelei credințe a determinat papalitatea să-lucidă. Veșmintele albe reprezintă neprihănirea lui Hristos, dar acestor suflete care fuseseră ucise li s-au dat veșminte albe după martiriul lor. Veșmintele sunt un simbol al martiriului, nu doar al neprihănirii lui Hristos. Un mucenic are haina neprihănirii lui Hristos înainte de a fi ucis. Marea mulțime din Apocalipsa șapte primește veșminte albe, reprezentând astfel pe cei care mor în timpul viitoarei băi de sânge prilejuite de legea duminicală. Astfel, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt reprezentați de Ilie, iar credincioșii care mor în Domnul, de Moise, pe muntele Schimbării la Față.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt generația care nu moare, și ei sunt generația la care se referă Hristos în Luca, capitolul douăzeci și unu, anume cea care va fi în viață atunci când vor trece cerurile și pământul.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Uciderea lui Abel a fost primul exemplu al vrăjmășiei pe care Dumnezeu declarase că va exista între șarpe și sămânța femeii — între Satana și supușii lui și Hristos și urmașii Săi. Prin păcatul omului, Satana câștigase stăpânire asupra neamului omenesc, dar Hristos avea să-i împuternicească să lepede jugul lui. Ori de câte ori, prin credința în Mielul lui Dumnezeu, un suflet renunță la slujirea păcatului, mânia lui Satana se aprinde. Viața sfântă a lui Abel a mărturisit împotriva pretenției lui Satana că este imposibil pentru om să păzească legea lui Dumnezeu. Când Cain, mișcat de duhul celui rău, a văzut că nu-l putea stăpâni pe Abel, s-a înfuriat atât de tare încât i-a luat viața. Și oriunde se vor găsi unii care să stea în apărarea

dreptății legii lui Dumnezeu, același duh se va manifesta împotriva lor. Acesta este duhul care, de-a lungul veacurilor, a înălțat stâlpul de supliciu și a aprins grămada arzătoare pentru ucenicii lui Hristos. Dar cruzimile revărsate asupra urmașului lui Isus sunt instigate de Satana și de oștirile lui, pentru că nu-l pot constrânge să se supună stăpânirii lor. Este furia unui vrăjmaș învins. Fiecare martir al lui Isus a murit biruitor. Zice profetul: "Ei l-au biruit [pe șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana'] prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor; și nu și-au iubit viața până la moarte." Apocalipsa 12:11, 9. Patriarhi și Profeți, 77.